

ЦЕЦИЛИЈА

Радмила Гикић Петровић

Свакодневно, од раног јутарњег буђења до касно у ноћ, Цецилија је чекала Дејана. Највећи део времена проводила је у кухињи, осим оног дела дана када је била на послу. Обавезно је пре одласка остављала постављен сто, како би Дејан могао да доручкује и попије кафу пре него што напусти стан. Обријаје се, опрати зube, пресвути се и сести за сто, мислила је Цецилија. Преко мале таџне раширила би коцкасти салвет, увек истих боја, са увинутим ивицама окренутим на више. Потом би редом приносила: шољу беле кафе, неколико исечених кришки хлеба или свеже пециво, павлаку и сир, и на крају нареске саламе или шунке.

Већ првог дана када је то учинила, мириње је отишла на посао, помислила је да ће се Дејан тога јутра појавити из друге собе. Када се у подне вратила прво је погледала шта је дожучковао. Није могла да се сети да ли је стан закључуала када је покурила на посао, али при повратку није низводила кључ из ташне.

Цецијила се, значи, вратила у стан али Дејана није затекла. Врата су била притворена. На тацни су стајале две шоље. У једној је остала недопијена бела кафа. Као да се ништа није догодило, почела је да припрема ручак.

Сваког јутра, изгледао је да храна редовно нестаје са стола: пола кифле, шоља јогурта, одрезак сира. Након неколико дана, заједно са пажљиво поређаним посубем у коме је био обед за цео дан, Цецилија је оставила кедуљу са само неколико реченица: да жели да га види, да престане да се прикрива и да долази потајно, као утвара. Уосталом, не жели да му спрема храну а да при томе не зна да ли му се свића, да ли је укусна; можда не воли љуто, превише зачињено. Безусловно прекида са кувањем.

Мислила је да ће моћи на тај начин да га дозове из друге себе, да га види и додирне, да ће најзад да проговори са њим. А додогоило се супротно: видела је само његову сену. Подигла је, право леву руку и спустила је овлаш не његовој теме, потом другу на образ.

Дејане, рекла је, буди разуман. Обистини се.

Покушала је да додирне Његово тело, препознала га је упркос претварању и непостојећем лебдењу, треперенju. Чинило јој се да је наслонила усне на његову ушну школјку, потом на очи: могла је да га види кроз светлочаву и лоптасту белину. Али се Дејан није одазвао на њене молбе. Када је помислила да ће се разјаснити његов лик осетила је горак укус празнине. И све док јој грудвасте наслаге нису застале у грулу није се одвајала од прозрачне сенке.

Те вечери су оба тањира остала празна, кором хлеба превукла је преко укусног софта и обрисала мрвице са стола. Умила се посебно скндијући размазане остатке јела на лицу. Још једном је погледала и наравно пробала да ли је сутрашњи ручак укусан, ако Дејан дође пре ње, да може да руча. У размештену посттељину понела је неколико књига, није знала за коју ће да се одлучи. Тек што је окренула неколико страница и сан јој је одузео снагу, мало се придигла да прочита рецепт за спремање "недељног ручка", а видевши да јој ништа није промакло, искључила је светиљку и заспала.

Сутрадан је Цецилија усплахирано свратила до своје Пријатељице. Испричала је све о недељном ручку који је спремала. Пријатељица ју је питала за кога толико много и разнолико кува, а ова јој је одговорила све у једном даху:

"Жели ме, неоспорно да ме Дејан жели, долази свакодневно и све што му претходног дана оставим за јело нестаје из тањира до последњег залогаја. Он долази повремено код мене, спава у соби до моје, али када једном потпуно дође, када пресели све своје ствари, своја писма, белешке, дневнике, патике и фармерице, и обавезно мајице, све то када пренесе – онда ћу кувати само оно што он буде волео. Знаш, када једном будемо живели заједно, мораћу све да сазнам о јелима која су ми драга и шта посебно жели или шта мање воли од јела. Он се сада спрема за Велики Прелазак. У Нови Дом. И знам да се радује мојој храни."

"Цецилија, ти заиста изврсно куваш, али мораш да једеш мање", говорила јој је Пријатељица; "Погледај своје тело, то су дебеле наслаге сала. Престани да умишљаш како ноћу долази Дејан, или док ти ниси у стану, и да сву ту огромну количину коју спремаш цео

дан, поједе он за само један оброк. Мора да и ноћу устајеш и саму себе завараиш, окончја са постављањем ручка за две особе. Живиш сама, тако се и опходи према себи, бар што се храни тиче. И то што купујеш две карте за позориште, две карте за биоскоп, две за аутобус, ако ти причинђава задовољство – то можеш да наистини. Није истина да Дејан седи са тобом у позоришту, да му у мраку држиш руку, да у аутобусу придржава твоје врећице са купусом и кромпиром, салатом и месом. И то што купујеш два иста чимпера, што их нобу навлачиш један преко другог, прихвати као игру. Али не дирај храну из другог тањира када већ мораш у оба да сипаш супу, огромну гомилу кромпира, похованог меса, чинију салате, неколико јабука, флашу вина испијеш само док умишљаш да вечераш са Дејаном."

После неколико дана Цецилија је благим гласом говорила Пријатељици о новим договорима:

јатељци о новим додговиштима:

“Дејан је био, он је стварно ноћас био код мене. И ништа није хтео да једе, сада ме иссрпљује лубављу. Престала сам да му остављам храну, он жели моје тело, ради њега сам се раније и удеблала, да сам само знала да ме воли овако дебелу! Не облаким више спаваћицу, одлазим рано у кревет. И мада се померам ка зиду, моје тело увек склизне ка средини, ту се и осећам на боље. Чим се

Миодраг Мильковић

ну популарну храну коју је свакога дана припремала за Дејана. Али је са истим жаром и даље кувала. Чинило јој се да ће Дејан по мирису да препозна које је јело спремила. Гушила се у пари: са несекривеним задовољством, ускликујући, посматрала је мокри зид, сливање масне слузи, на прозору ће исцртавала шаре, превлачила дланом, ноктима, а кад би мраз све уобличио у разнолике шаре, њеној усклікталости није било краја. Задихано је дисала у окно. Гле, ово је његов лик: зар је Дејан већ остарио, седа коса, иње, маљаве беле груди, дуге ноге, а онда, око, велико Дејаново око. Окретала би се ка шпорету када би мирис загорелог меса допро до њених носница. Џуфте у сосу, али истовремено и супа, домаћа, у којој би се дugo, на тихој ватри кувала кокош; додала би зелен, шаргарепу. Када Дејан буде дошао већ од мириса ће му се носница расирити.

Све што би Цецилија спремила истога дана држала би на топлој ватри до предвече, а онда стављала у фрижидер. Сутрадан би брзо износила нове намирнице и започинала са припремом нове хране. Из новина би исецала непознате рецепте и куповала свеже поврће. У мале најлон кесице паковала би и везивала разним вршцама разнолике намирнице. Ако пожели да спреми ручак, на пример, ролад са месом или са печуркама, а њих не буде било на пијаци, желела је да се на време обезбеди. Са мајонезом су дивне, још ако се дода рен. Или салата од ротквица.

Њена нова куја кошуља убрзо је добила мирис купуса са коленицама, а сукња, она дивна сомотска, упила је сок од палачинки испечених и преливених вином. Одећа јој је данима постајала све већом и широм. Говорила је својој Пријатељици да храна и даље нестаје са стола, сигурна је да тајно долази Дејан, тако често да она није у стању да спрема колико он може да поједе. Не остаје ништа за њу, али је она сва од мириса. Уосталом, када је храна већ готова, не жeli више ни да је оскуси већ одмах жeli да спрема нову и укуснију.

Цецилија, затворена у кухињски простор, полако је нестајала у пари. Што је дуже времена проводила у кухињи, одећа је попримала мирис слаткиша, и добро скуване супе, тек испечених кромпирјаћа, динстаног лука су купусом – и њено тело се губило. Прво је постала спљукава, омекшано, искувано, потом се смањивало. И једнога дана када су се вратила истиниту отворила, Цецилија је нестала у пари.